

σωσι τὸν λαόν, δὲν ὑπήκουσαν. Ταῦτα βλέπων ὁ τολαίπυρος βασιλεὺς, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλος νὰ παραιτήσῃ τὴν ὁδοπορίαν.

Μετὰ δύο περίπου μῆνας ἠκολούθησεν ἄλλο δυστύχημα εἰς τὸν βασιλεῖα πολὺ ἀναισώτερον. Ἀποφασίσας νὰ φύγῃ πανοικί ἐκ τῆς Γαλλίας, ἐσχεδίασε τὰ πρὸς τοῦτο χρειώδη μετὰ τοῦ Μαρκεσίου Βουίλλε, στρατιωτικοῦ ἀρχόντος ὅλης σχεδὸν τῆς ἀπὸ τῶν Παρισίων μέχρι τοῦ Βελγίου χώρας. Συνεφωνήθη νὰ κινήσῃ ἐκ Παρισίων ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τὸ μεσονύκτιον τῆς 30ης Ἰουνίου. Ἐξήτησαν δὲ καὶ ἔλαβον παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου διαβατήρια πλαστά, διὰ τὴν οἰκογένειαν Ῥωσίδος τινὸς δεσποίνης, συνισταμένην ἀπὸ ἑαυτὴν, δύο τέκνα, μίαν Φεράπαιναν, ἕνα Θαλαμηπόλον, καὶ τρεῖς Φεράποντας. Ὁ βασιλεὺς ἐνεδύθη ὡς Θαλαμηπόλος, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Πριγκίπισσα Ἐλισάβετ παρίστανον τὴν δεσποιναν μετὰ τῆς Φεραπαίνης, καὶ τὰ δύο τέκνα ἐπέρνωσαν ὡς τὰ τῆς Ῥωσίδος. Μετὰ πολλὰς δ' ἀτυχεῖς ἀναβολὰς, ἐξῆλθον τῶν Τουίλεριῶν ἀπὸ μερικὴν τινα εἰσοδον, εἰς μικροτέρας συνοδείας χωρισμένοι, διὰ νὰ μὴ κινήσωσι περιέργειαν. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἡ βασίλισσα, ἥτις ἔλαβεν ὁδηγὸν ἕνα ὅστις ἠγνοεῖ τὰς ὁδοὺς ὅσον καὶ αὐτὴ, περιεπλανᾶτο μίαν ὥραν ὀλόκληρον πρὶν φθάσῃ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ, τὸ κινδυνωδέστερον, φύλακά τινα ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ πόθεν νὰ διευθυνθῇ. Ἐπὶ τέλος, ἅπαντες ἔλαβον τὰς ἔδρας αὐτῶν εἰς τὴν ὁδοπορικὴν ἄμαξαν, καὶ ἀνεχώρησαν ἐκ Παρισίων. Ἐστάθη ὁμως δεινὸν ἀτύχημα ὅτι οἱ βασιλικοὶ φυγάδες ἀνέβαλον τὴν ἀναχωρησιν αὐτῶν ὑπὲρ τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Μαρκεσίος Βουίλλε προσδωρῖσεν ὡς τὸν ἀρμοδιώτερον· πᾶν δὲ βῆμα τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐδείκνυε τὰς κακὰς συνεπεῖας τῆς ἀναβολῆς. Ὁ σάκις ἦτον ἀναγκαῖον νὰ σταθῶσιν, ὁ βασιλεὺς ὑπεκρίνετο κακῶς τὸν χαρακτήρα τοῦ Θαλαμηπόλου· ὑποψία ἤρχισε νὰ διεγείρται· καὶ τέλος φθάσαντες εἰς Βαρέννας, ἐμποδίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀστυκῶν ἀρχῶν πάσης περιαιτέρω προόδου.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

Η ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΙΤΝΗΣ.

ΤΟ εἰς τὸν τελευταῖον Ἀριθμὸν ἄρθρον, τὸ ἐπιγραφόμενον Ἡ Καστανία τῆς Αἰτνης, ἀτελεὲς ἀφήσαντες δι' ἔλλειψιν τόπου, κατὰ χωροῦμεν πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ τὰ ἐπόμενα:—

Ἄν ἡ μεγάλη αὕτη καστανία πραγματικῶς ἦτο συναγωγὴ δένδρων, ὡς φαίνεται, δῆλον ὅτι οὐδένα ἤθελεν ἐκπλήττειν τὸ μέγεθος αὐτῆς· ἀλλ' ἰδοὺ τί λέγει περιηγητῆς, μ' ἀκρίβειαν αὐτὴν ἐξετάσας τὸ 1770.—“Ὁμολογῶ ὅτι κατὰ πρώτην προσβολὴν διόλου δὲν μ' ἐξέπληξεν, ἐπειδὴ φαίνεται ὅχι ἓν δένδρον, ἀλλ' ἄθροισμα πέντε μεγάλων δένδρων συναυξησάντων. Παρεπονέθημεν μάλιστα εἰς τοὺς ὁδηγούς μας περὶ τῆς ἀπάτης· ἐκεῖνοι δ' ὁμοφώνως μᾶς ἐβεβαίωσαν, ὅτι κατὰ τὴν γενικὴν παράδοσιν καὶ μαρτυρίαν ὄλων τῶν ἐγχωρίων

ταῦτα πάντα ἦσαν ἕνα καιρὸν συνηνωμένα· ὅτι οἱ πρόπατορες αὐτῶν ἐνθυμοῦντο τοῦτο, καὶ ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἠκμαζε, καύχημα ὄν τοῦ δάσους, πανταχόθεν ἤρχοντο ξένοι πρὸς Φεωρίαν αὐτοῦ. Ἀρχίσαντες τότε προσεκτικωτέραν ἐξέτασιν, εἶδομεν ὅτι ἀληθῶς τὰ δένδρα ταῦτα ἦσαν ποτὲ συνηνωμένα. Τὸ ἐν μέσῳ ἀνοιγμὰ εἶναι κατὰ τὸ παρὸν μέγιστον, καὶ τῶντι δυσκολεῖται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐνὸς δένδρου κορμὸς κατεῖχε ποτὲ τὸ μέγα τοῦτο διάστημα. Ἀλλ' ὁ παραμικρὸς φλοιὸς δὲν φαίνεται εἰς τὸ ἔσωθεν μέρος οἰουδήποτε ἀπὸ τὰ στελέχη, οὐδ' ἐπὶ τῶν πλευρῶν αἰτινες εὐρίσκονται ἀπέναντι ἀλλήλων. Μ' ἐπληροφόρησε δ' ἕκτοτε ὁ Κανονικὸς Ῥεκούπερος, πεπαιδευμένος ἐκκλησιαστικὸς τοῦ τόπου, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέγα ἐξοδον τοῦ νὰ φέρῃ χωρικούς μὲ τὰ ἐργαλεῖά των ἐπιτήδες διὰ νὰ σκάψωσι περὶ τῆς Καστανίας τῶν ἑκατὸν ἵπων, καὶ μὲ εἶπε θετικῶς ὅτι ὅλους τοὺς κορμούς τούτους εὐρήκε συνηνωμένους ὑπὸ τὴν γῆν εἰς μίαν ρίζαν.

Καὶ Γάλλος δὲ τις περιηγητῆς, ὁ Houel, μετὰ τὴν ἀκριβεστάτην ἐρευναν, ἐπληροφορήθη ὅτι δὲν ἦτον ἐξ ἀρχῆς παρὰ εἰς μόνους κορμούς, καὶ ὅτι τὰς φαινομένας διαιρέσεις ἐπέφερε μέρος μὲν ὁ χρόνος, μέρος δὲ οἱ χωρικοὶ, πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ξυλευόμενοι.

ΠΡΟΤΡΟΠΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ.

ΕΝΘΥΜΕΙΣΘΕ, ἀδελφοί, ὅτι τὴν ἀρετὴν πρέπει νὰ ἐπιμελώμεθα, καὶ νὰ κρίνωμεν πρᾶγμα πολλοῦ λόγου ἄξιον τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐαρέστησιν· καὶ μῆτε οἴκου προστασίαν, μῆτε γυναικὸς φροντίδα, μῆτε παίδων ἐπιμέλειαν, μῆτε κἀνὲν ἄλλο ἄς μὴ προφασίζόμεθα, νομίζοντες ὅτι ἀρκοῦν τὰ τοιαῦτα εἰς ἀπολογίαν τοῦ ἀργοῦ καὶ ἡμελημένου μας βίου· μῆτε ἄς προφέρωμεν τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα καὶ ἀνωφελῆ λόγια, Κοσμικὸς εἶμαι, γυναικα ἔχω, περὶ τέκνων φροντίζω. Ταῦτα συνήθεια τῶν πλειοτέρων εἶναι νὰ λέγωσιν, ὅταν τοὺς παρακινῶμεν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας, ἢ εἰς τῶν Γραφῶν τὴν σπουδαιωτάτην ἀνάγνωσιν. Δὲν εἶναι τοῦτο ἔργον ἰδικόν μου, λέγει, μὴ γὰρ ἐπαραιτήθησιν ἀπὸ τὸν κόσμον; μὴ γὰρ εἶμαι μοναχός; Τί λέγεις, ἄνθρωπε; εἰς ἐκείνους μόνους ἀνήκει νὰ εὐαρεστῶσι τὸν Θεόν; Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους θέλει νὰ σωθῶσι, καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς ἀληθείας, καὶ κἀνένα δὲν θέλει ν' ἀμελῇ τὴν ἀρετὴν. Διότι ἄκουε αὐτὸν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντα, Δὲν θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς καὶ νὰ ζῇ. Μήπως τάχα, εἰπέ με, ἔγινεν εἰς τὸν δίκαιον τοῦτον ἐμπόδιον ἡ συνουσία τῆς γυναικὸς, ἢ ἡ τῶν παίδων φροντίς; Μὴ λοιπὸν, παρακαλῶ, ἄς μὴ ἀπατώμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλ' ὅσον ἐγμεθα ἐμπλεγμένοι εἰς τὰς φροντίδας ταύτας, τόσον μᾶλλον ἄς δεχώμεθα τὰ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν ἱατρικά.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ τις φιλόσοφος εἶπε, Δύο μόνον ὠραία πράγματα γνωρίζω εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν κατηστηρισμένον οὐρανόν, καὶ τὸ τοῦ καθήκοντος αἴσθημα εἰς τὰς καρδίας μας.